

VESTITORUL

Editată de Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, Oradea

Oradea, 27 septembrie

Seria I, Anul XX, Nr. 3 (251), 2014

DESCHIDEREA ANULUI ȘCOLAR LA LICEUL GRECO-CATOLIC IULIU MANIU

Din sumar:

Papa Francisc: *Forța Bisericii nu vine din organizarea și structurile ei, ci din iubirea lui Cristos* - pag. 3;

PSS Virgil: *A mărturisi credința creștină în fața lumii de azi* - pag. 4-7.

Familia și educația tinerilor în atenția episcopilor catolici din România

Comunicat

S-a încheiat Sesiunea de toamnă a Conferinței Episcopilor din România (CER), desfășurată la Timișoara, în perioada 2-4 septembrie 2014.

Lucrările s-au deschis oficial marți 2 septembrie, prin Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie, în Catedrala Romano-Catolică "Sf. Gheorghe" din Timișoara.

La lucrări, alături de cei 14 episcopi romano-catolici și greco-catolici, a participat ÎPS Francisco-Javier Lozano, Nuntiu Apostolic în România și Republica Moldova și PS Anton Coșa, episcop de Chișinău (Republica Moldova).

În plenul lucrărilor, episcopii au discutat pe marginea documentului Instrumentum Laboris pregătit în vederea Adunării Generale Extraordinare a Sinodului Episcopilor de la Roma, ce va avea loc în perioada 6-19 octombrie 2014. La acest eveniment va participa ÎPS Ioan Robu și PS Mihai Frățilă.

S-au stabilit unele evenimente din calendarul noului an pastoral, cum ar fi activitățile Bisericii Catolice din România dedicate Anului Vieții Consacrate, stabilirea etapelor pregătitoare pentru Întâlnirea Națională a Tinerilor Catolici de la Cluj din 2015 și a Zilei Mondiale a Tinerilor de la Cracovia din anul 2016.

A fost analizată și publicația Secretariatului de Stat pentru Culte, „Statul și Cultele religioase”. Au fost abordate și diverse teme din sfera educației catolice, subliniindu-se importanța Olimpiadelor de religie și în

general a dezvoltării și sprijinirii unui învățământ catolic în România, în toate formele sale. În același timp au fost dezbătute și teme cu caracter liturgic, social și administrativ, printre care s-a numărat și Legea nr. 102/2014 privind cimitirele, crematoriile umane și serviciile funerare, în vigoare de la 09.10.2014, act normativ pe care CER îl contestă. Din acest motiv episcopii au dispus înaintarea unei scrisori adresate Guvernului României, cerând amânarea aplicării acestei legi până la adoptarea unor modificări și completări, de rigoare.

În ziua de miercuri, 3 septembrie, episcopii au făcut o vizită la Sanctuarul Maria Radna unde s-au rugat pentru Biserică și pentru țară precum și pentru pacea în Ucraina, Irak și Siria. În sensul acesta episcopii au semnat o scrisoare adresată PF Sale Sviatoslav Shevchuk, arhiepiscop major de Kiev-Halyc și comunităților creștine din Irak.

Următoarea întrunire a Conferinței Episcopilor se va desfășura în perioada 6-8 mai 2015, la Satu-Mare, în cadrul Episcopiei romano-catolice.

Secretar general
Pr. Eduard Mihai COȘA

VESTITORUL

P.S.S. Virgil Bercea: Președinte

Redacția și administrația:

Pr. Olimpiu Todorean: redactor coordonator

Ioan F. Pop: secretar de redacție

Colaboratori:

Otilia Bălaș, Ioan Dărăbăneanu, Alin Crețu, Ioan Măgherușan, Silvia Pantiș

Adresa:

410210 - Oradea, str. Ep. Mihai Pavel, 4;
Tel: 0259.436.492; Fax: 0259.430.509;
E-mail: olimpiu35@yahoo.it; Tel: 0722.450.013

Abonamente: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

Difuzare: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

I.S.S.N. 1454 - 8526

Intențiile apostolatului rugăciunii pentru anul 2014

OCTOMBRIE

Universală: Pentru ca Domnul să dea pace regiunilor din lume care sunt chinuite de război și de violență.

Pentru evanghelizare: Pentru ca Ziua Misionară Mondială să trezească în fiecare credincios pasiunea și zelul de a duce evanghelia în toată lumea.

Forța Bisericii nu vine din organizarea și structurile ei, ci din iubirea lui Cristos

A spus Papa Francisc la audiența generală de miercuri, 24 septembrie 2014, în Piața Sfântul Petru, vorbind la cateheză, potrivit uzanței, despre recenta sa călătorie apostolică în Albania

„Dragi frați și surori,

Aș vrea să vă vorbesc azi despre călătoria apostolică pe care am făcut-o în Albania, duminică trecută. Fac aceasta mai ales ca act de mulțumire lui Dumnezeu care mi-a permis să efectuez această vizită pentru a demonstra, de asemenea fizic și în mod tangibil, apropierea mea și a întregii Biserici față de acest popor. Doresc să reînnoiesc sentimentul de recunoștință fraternă față de episcopatul albanez, față de preoți, călugări, călugărițe, care își împlinesc misiunea cu multă angajare. Gândul meu plin de gratitudine se îndreaptă și spre autorități care m-au primit cu atâta amabilitate, și spre toți cei care au colaborat la realizarea acestei vizite.

Vizita a luat naștere din dorința de a merge într-o țară care, după ce a fost timp îndelungat oprimată de un regim ateu și inuman, trăiește o experiență de conviețuire pacifică între diferitele componente religioase. Am considerat ca fiind important să încurajez poporul albanez în urmarea acestei căi, pe care să meargă cu tenacitate și să aprofundeze toate aspectele în avantajul binelui comun. De aceea, în centrul călătoriei s-a aflat o întâlnire interreligioasă în cadrul căreia am putut constata, cu vie satisfacție, că, între persoanele și comunitățile aparținând diferitelor religii, este posibilă și practicabilă conviețuirea pacifică și rodnică. Este vorba despre un dialog autentic și fructuos care evită relativismul și ține cont de identitatea fiecăruia. De fapt, aspectul care unește diferitele expresii religioase este parcursul vieții, buna-voință de a face bine aproapelui, fără a renega sau trunchia respectivele identități.

- „Întâlnirea cu preoții, persoanele consacrate, seminaristii și mișcările de laici a fost o ocazie de a-i aminti cu gratitudine și accente de o emoție deosebită pe numeroșii martiri ai credinței. Grație prezenței câtorva bătrâni, care au trăit pe pielea lor persecuțiile teribile, a răsunat credința atâtor mărturisitori eroici din trecut care l-au urmat pe Cristos până la consecințele extreme. Și chiar din uniunea intimă cu Isus, din raportul de iubire cu El, a izvorât pentru acești martiri – ca pentru fiecare martir – forța de a înfrunta evenimentele dureroase care i-au condus la martiriu. Astăzi, ca și ieri, forța Bisericii este dată nu atât de capacitățile organizatorice sau de structuri, care rămân totuși necesare, dar forța ei, Biserica nu o găsește aici. Forța noastră este iubirea lui Cristos! O forță care ne sprijină în momentele de dificultate și care inspiră actuala activitate pastorală pentru a oferi tuturor oamenilor bunătate și iertare, dând astfel mărturie pentru milostivirea lui Dumnezeu”.

- ”Străbătând bulevardul principal din Tirana, care de la aeroport conduce până la marea piață centrală, am văzut portretele celor patruzeci de preoți asasinați în timpul dictaturii comuniste și pentru care s-a început cauza de beatificare. Ei se adaugă la sutele de oameni de religie creștină și musulmană care au fost asasinați, torturați, duși la închisoare și deportați numai pentru că credeau în Dumnezeu. Au fost ani întunecoși, în timpul cărora a fost rasă la pământ libertatea religioasă și era interzis să crezi în Dumnezeu, mii de biserici și moschei au fost distruse, transformate în depozite și săli de cinema care răspândeau ideologia marxistă, cărțile religioase au fost arse iar părinților s-a interzis să mai pună copiilor numele religioase ale străbunilor. Amintirea acestor evenimente dramatice este esențială pentru viitorul unui popor. Amintirea martirilor care au rezistat în credință este garanție pentru destinul Albaniei, pentru că sângele lor nu a fost vărsat în zadar, dar este sămânță care va aduce roade de pace și colaborare fraternă. Astăzi, într-adevăr, Albania este un exemplu nu doar de renaștere a Bisericii, dar și de conviețuire pașnică între religii. De aceea, martirii nu au fost oameni învinși, ci învingători: în mărturia lor eroică strălucește atotputernicia lui Dumnezeu care îl mângâie întotdeauna pe poporul său și deschide noi drumuri și orizonturi de speranță”.

- „Acest mesaj de speranță, fondat pe credința în Cristos și pe memoria trecutului, l-am încredințat întregului popor albanez pe care l-am găsit entuziasmat și bucuros în locurile destinate întâlnirilor și celebrărilor, ca și pe străzile Tiranei. I-am încurajat pe toți să își ia mereu forțe noi de la Domnul cel Înviat, pentru a fi în societate un ferment al Evangheliei și a se angaja, cum se întâmplă deja, în activități caritative și educative.

Îi mulțumesc Domnului încă o dată deoarece cu această călătorie mi-a dat ocazia să întâlnesc un popor curajos și puternic, care nu s-a lăsat doborât de durere. Fraților și surorilor din Albania le reînnoiesc îndemnul la curajul binelui, pentru a construi prezentul și viitorul țării lor și al Europei. Încredințez roadele Călătoriei mele Maicii Bunului Sfat, venerată în Sanctuarul cu același nume de la Scutari, pentru ca Ea să călăuzească în continuare calea acestui popor-martir. Experiența dificilă a trecutului să îl înrădăcineze din ce în ce mai mult în deschiderea față de frați, în special cei mai slabi, și să îl facă protagonist al carității atât de necesară în contextul socio-cultural de astăzi. Aș vrea ca noi toți să salutăm acest popor curajos, muncitor și care, în pace, își caută unitatea.”

A mărturisi credința creștină în fața lumii de azi

Între 7-9 septembrie 2014 a avut loc, la Anvers în Belgia, Întâlnirea "Religii și Culturi în Dialog – 100 de ani de la începutul primului război mondial", organizată de Comunitatea "Sant Egidio", cu tema "Pacea este viitorul". Au participat reprezentanți ai Bisericilor creștine, evrei, musulmani și ai altor religii. Din partea României au participat: IPSS Serafim (Germania), IPSS Iosif (Paris), PSS Ioan de la Covasna și PSS Virgil de la Oradea. Prezentăm în continuare intervenția Preasfinției Sale Virgil:

Introducere.

Cea mai importantă funcție ecleziologică este „mărturisirea de credință” sau „martyria”, un proces istoric intim legat de misiunea încredințată de Isus apostolilor săi, de a propovădui Vestea cea Bună și de a aduce întreaga umanitate spre mântuire, adică de a o elibera din sclavia păcatului și de a scoate individul din teroarea condiției de ființă supusă trecerii timpului și morții. Însă această mărturisire de credință implică o luptă cu forțele opuse planului lui Dumnezeu, de aceea „mărturisirea” credinței – martyria a devenit de multe ori „martiriu”, în sensul mărturie de credință făcută cu prețul vieții.

Începând cu Sfântul Ștefan, în fiecare secol de istorie a Bisericii avem un cortegiu impresionant de bărbați sau femei care au dat mărturie de credință cu prețul vieții, în timpul persecuțiilor Imperiului Roman, în timpul invaziilor barbare, apoi în timpul Evului Mediu, călugării misionari au dat mărturie de credință prin propriul sânge, în zorii Epocii moderne în teritoriile baltice, ultimele răscoale păgâne făcând victime în rândul creștinilor. Apoi, în epoca marilor descoperiri geografice, ducând Cuvântul lui Dumnezeu la toate neamurile, misionarii au plătit tributul lor de sânge pe toate continentele, în timp ce pe continentul european încep războaie fratricide care aduc din nou persecuții și moarte în numele confesionalizării creștinismului și diviziunilor din sânul Bisericii, speculate din plin de puterea politică a timpului. Și, aceste evenimente au marcat Biserica până în Epoca contemporană, de la persecuțiile creștinilor din Armenia de la începutul secolului XX la situația grea a Bisericilor creștine de astăzi din Orientul Apropiat sau din Nordul Africii, la începutul secolului XXI. Secolul XX este și epoca martiriului elitelor intelectuale și a oamenilor de credință din teritoriile Europei aflate sub conducerea guvernelor comunist-staliniste, a martirilor regimurilor totalitare și a eroismului mărturisirii credinței într-o lume ostilă valorilor Evangheliei. Este dificil de privit obiectiv realitatea lumii în care suntem actori ai prezentului. E dificil de transpus într-o „istorie a Bisericii” evenimentele care se petrec „acum” în jurul nostru și în care suntem implicați. Învăluit în multitudinea evenimentelor profane și a știrilor de interes pentru mass media, martiriul este o realitate prezentă în Biserică.

Cauza principală a persecuțiilor constă în intervenția politică sau ideologică care schimbă echilibrul construit de-a lungul istoriei. Samuel Huntington lansa

în analizele sale antropologice conceptul de „ciocnire a civilizațiilor”. Vedea între oameni și civilizații „falii” și separare. Separa oamenii și culturile în funcție de apartenența la o religie sau la o confesiune majoritară care este specifică „Vestului”, „Estului” etc... Liniile teoretice trasate de Huntington pe harta civilizațiilor lumii, utilizate ideologic de unii analiști care au argumentat războiul din Iugoslavia sau văd acum scindarea Ucrainei, sunt o pură ficțiune, rezultatul abstractizării care nu ține cont de realitatea concretă din teren. În locul „faliilor”, pe teren vom întâlni oameni care trăiesc împreună, vom întâlni etnii și confesiuni diferite în același teritoriu, în același sat, în același oraș, teritorii în care oamenii au învățat să conviețuiască pe parcursul istoriei comune, să se respecte reciproc și să-și manifeste identitatea într-o lume a dialogului și schimbărilor culturale pozitive. De exemplu, este situația fostei Iugoslavii, a Transilvaniei și Bucovinei în România, a Ucrainei de Vest, etc. teritorii multietnice și pluri-confesionale care și-au construit echilibrul pe parcursul a mii de ani de istorie; sârbi, croați, români, germani, unguri, cehi, slovaci, ucraineni, poloni și ruși, precum și catolici, ortodocși sau protestanți de toate confesiunile, trăind „împreună”. Aceeași situație o întâlnim și în Orientul Apropiat sau în Africa de Nord, creștinii, prezenți la ei „acasă” încă din timpurile Apostolilor, fiind confrunțați astăzi cu islamul radical care caută să schimbe artificial peisajul confesional tradițional.

Persecuțiile creștinilor din Orientul Apropiat și din Nordul Africii

O primă persecuție majoră a Bisericii creștine se petrece astăzi în Orientul Apropiat, în special în Irak. Așa cum în perioada nazistă locuințele evreilor

(continuare în pag. 5)

(urmare din pag. 4)

erau marcate de către extremiști cu steaua lui David, pe locuințele creștinilor din Irak se trasează cu vopsea litera „N” - adică „Nazarineni”, după căderea regimului Saddam Hussein islamisții džihaști instaurând o lungă perioadă de persecuții și martiriu îndreptate împotriva unui creștinism prezent la el acasă, de două mii de ani. În 2004 teroriștii aruncau în aer două vehicule la ieșirea dintr-o biserică, după Liturghie, în Bagdad, apoi se adaugă distrugerea bisericilor și vandalizarea locurilor de rugăciune, asasinate (cazul unui preot și al unui diacon martirizați în 2007 la terminarea Liturghiei în Mossoul), masacre colective precum cel din catedrala din Bagdad din anul 2010. Să nu uităm că orașul Mossoul, până la cucerirea arabă din anul 641, se numea Ninive și că prezența creștinilor se datorează apostolatului Sfântului Apostol Toma. Sub presiunea și teroarea islamisților, din cei 1 milion de creștini prezenți în Irak în anul 2003, între 300 000 - 400 000 au luat calea exilului. Autointitulatul Stat Islamic își extinde influența și în Siria, unde se petrec noi atrocități: părintele iezuit Frans Van der Lugt, dedicat asistenței persoanelor cu handicap și un apărător al prieteniei dintre creștini și musulmani, a fost martirizat prin împușcare în Homs, Siria, în timp ce alt iezuit, părintele Paolo Dall'Oglio, activist pentru pace expulzat de guvernul Bassar al-Assad, a fost răpit și este ținut captiv din data de 29 iulie 2013.

Nu mai puțin virulentă este opoziția în fața creștinilor în Africa de Nord. Atentate, distrugerea bisericilor, școlilor și centrelor de asistență medicală patronate de Biserică, discriminări sociale și intimidări. După revoluțiile arabe din Nordul Africii, primele victime ale schimbării ordinii de drept de până atunci au fost creștinii. Pe fondul radicalizării mișcărilor islamiste, atentate și discriminări, amenințări și presiuni sociale, Coptii din Egipt - evanghelizați de Sfântul Marcu - cunosc și ei persecuții și martiriul, mulți credincioși luând și ei calea exilului. Impresionantă este situația celorlalte comunități din Libia sau din Maroc. Or, vechimea creștinismului în toate aceste teritorii este consubstanțială istoriei și civilizației acestui spațiu geo-cultural. Creștinismul apostolic, minoritar astăzi, este o prezență firească în aceste locuri, creștinii sunt la ei acasă, chiar dacă începând cu secolul VII dCh islamul pătrunde pe fondul cuceririlor arabe, berbere sau turcești, ulterioare. Și din cauza radicalizării fracțiunilor islamice creștinii minoritari sunt persecutați, amenințați și uneori masacrați în țări precum Bangladesh sau Pakistan din Orientul îndepărtat, sau în alte țări Africane precum Nigeria, Coasta de Fildeș, Etiopia, Kenia sau Tanzania.

De ce aceste evenimente într-o lume modernă, în care rațiunea și libertatea ar trebui să triumfe? Islamul este o religie revelată care mărturisește credința într-un singur Dumnezeu. Este o religie a păcii care caută împăcarea omului cu Dumnezeu și așteaptă plinirea eshatonului. Să nu confundăm islamul ca religie cu isla-

mismul, mișcări politice care își construiesc o ideologie luând elemente din religie ca să argumenteze uneori o poziție radicală scoasă din context. Militantismul politic poate deforma și cel mai pacific mesaj revelat, în timp ce partizanatul radical în favoarea unei fracțiuni sau alteia nu poate să genereze decât ură și dezbinare. Să nu uităm nici de persecuțiile grupărilor islamiste radicale împotriva musulmanilor aparținând altor fracțiuni istorice ale islamului (șiiți, suniți, wahabiți, etc)... ceea ce demonstrează că în aceste teritorii violența este generalizată și vorbim de adevărate atentate împotriva drepturilor omului.

Toate aceste evenimente au fost declanșate de schimbarea bruscă a echilibrului intern stabilit pe parcursul a sute sau chiar mii de ani de istorie comună a grupărilor etnice sau religioase din regiune. Orice schimbare artificială a frontierelor, a unui regim politic sau militar, a ordinii care se instaurează de-a lungul istoriei, orice favorizare a unei majorități și defavorizare a alteia, sunt generatoare de tensiuni sociale, de mișcări de persecuție sau trezesc atitudini negative alimentate de tensiuni din vremurile trecute. În locul confruntării ar trebui instaurat dialogul și legăturile care ne unesc.

Credință și pace

Războiul și situațiile de conflict sunt o altă amenințare la adresa Bisericii de azi. Nu mai puțin periculoasă este situația argumentării unor acte politico-militare prin apelarea la elemente ideologice care se alimentează din istoria Bisericii sau identifică o populație sau grupare etnică aflată în conflict cu apartenența la o anumită confesiune. De exemplu tensiunile dintre irlandezi și englezi, generate de evenimente politice din trecut, nu trebuie transpuse în tensiuni între „catolici” și „anglicani”... deoarece Biserica lui Cristos este mai presus de diviziunile umane, confesionalizante, partizane, limitate de interese atât de mici și de irelevante în fața planului lui Dumnezeu de mântuire a întregii umanități.

La ora actuală, teoria ciocnirii civilizațiilor a lui Huntington este preluată și de cei care vor să argumenteze tensiunile de pe teritoriul Ucrainei apelând la prezența creștinismului catolic sau ortodox în Vestul sau Estul țării. Kievul a devenit centrul cultural de difuziune a creștinismului rus în anul 988 dCh., după presiunile mongole din sec. XIII viața culturală mutându-se spre Vest. În anul 1595 Mitropolitul Kievului Mihail Rohoza refăcea legăturile cu Roma, rupte de Shisma din 1054, apărând astfel Biserica Greco-Catolică Ucraineană, prezentă în teritoriile de Vest ale Ucrainei de azi și în Bielorusia. Deschiderea spre Europa, școlile moderne, deschiderea culturală spre civilizația și cultura modernă și-au pus, evident, amprenta peste teritoriile de Vest, Biserica greco-catolică fiind un principal factor în emanciparea propriilor credincioși. Cu toate acestea,

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

greco-catolicii ucraineni sunt membri aceleași Biserici ucrainene, urmașii Bisericii Kievine, mărturisesc aceeași credință, au același calendar, aceeași limbă liturgică și sunt membri aceluiși popor, chiar dacă în Est se fac simțite mai pregnant influențele populației rusofone, mulți fiind aduși acolo din diferite regiuni ale Rusiei în perioada industrializării sovietice.

Conflictele politice și militare sunt declanșate de interese de moment, au baze economice și nicidecum religioase. În momente de tensiune poporul așteaptă de la liderii lor spirituali o argumentare a elanului lor care să dobândească o autoritate divină, transcendentă... este normală prezența clerului acolo unde credincioșii au nevoie de asistență spirituală, însă slujitorii lui Cristos sunt obligați să privească dincolo de interesele partizane și să propovăduiască Adevărul lui Cristos și să promoveze misiunea unificatoare și de pace a Bisericii.

Pacea este starea normală a omului împăcat cu Dumnezeu și cu aproapele, este condiția necesară practicării credinței și a promovării valorilor spirituale. În lipsa păcii Biserica este persecutată și împărțășește aceeași suferință cu a credincioșilor ei. Biserica este chemată să promoveze pacea, unitatea și buna înțelegere în sânul comunităților divizate de interese omenești și să cheme toți oamenii la unitatea valorilor lui Dumnezeu. Singura pace durabilă se va instaura atunci când Domnul va triumfa în Împărăția sa, până atunci suntem chemați să contribuim prin toate mijloacele la instaurarea păcii în lume.

Martiriul în lumea de azi

Dar poate că cel mai prezent martiriu se petrece în jurul nostru, în viața de zi cu zi, nevăzut dar la fel de important ca mărturisirea de credință făcută în situații extreme. Într-o lume secularizată în care omul își pierde dimensiunea sacră, a fi creștin este mai dificil ca oricând. Și în fața culturii care se dorește „fără Dumnezeu”, în fața îndepărtării de valorile Evangheliei, în fața unei lumi surde la Cuvântul lui Dumnezeu, a da mărturisire de credință prin viața ta, în familia ta, la locul de muncă, devine un act eroic care se consumă în cenușiul grijilor cotidiene.

Creștinii au totuși un model divin de urmat și sunt chemați să trăiască viața ascunsă a Nazaretului, după modelul Sfintei Familii și a ascultării credinței, așa cum Isus ne-a învățat prin ascultarea și umilința sa. Papa Paul al VI-lea, în Cuvântarea din 5 ianuarie 1964 la Nazaret declara:

La vita nascosta di Nazaret permette ad ogni uomo di essere in comunione con Gesù nelle vie più ordinarie della vita quotidiana: « Nazaret è la scuola dove si è iniziati a comprendere la vita di Gesù, cioè la scuola del Vangelo. [...] In primo luogo essa ci insegna il

silenzio. Oh! se rinascesse in noi la stima del silenzio, atmosfera ammirabile e indispensabile dello spirito [...]. Essa ci insegna il modo di vivere in famiglia. Nazaret ci ricordi cos'è la famiglia, cos'è la comunione di amore, la sua bellezza austera e semplice, il suo carattere sacro e inviolabile [...]. Infine impariamo una lezione di lavoro. Oh! dimora di Nazaret, casa del « Figlio del falegname »! Qui soprattutto desideriamo comprendere e celebrare la legge, severa certo, ma redentrice della fatica umana. [...] Infine vogliamo salutare gli operai di tutto il mondo e mostrar loro il grande modello, il loro divino fratello ».

Viața creștinului este viața de toate zilele, fără măreție aparentă, o viață de muncă și plină de îndatoriri familial și sociale. În această lume e nevoie de curajul îmbrățișării radical a vieții de credință, în această lume plină de atracții și încercări creștinii sunt chemați să mărturisească prin modul lor de a trăi că sunt creștini, că-l iubesc pe Dumnezeu și pe aproapele. Într-o lume a războiului și a violenței creștinii sunt chemați să militeze pentru pace, într-o societate divizată sunt chemați să fie apostolii unității. Într-o cultură a morții creștinii sunt chemați să primească darul vieții într-un mod necondiționat, să-și crească și să-și educe copii conform valorilor Evangheliei. Această mărturisire a credinței se poate face numai prin eroism și ascultare, prin trăirea credinței.

Concluzii

Până în anul 1989 Biserica greco-catolică română era persecutată de regimul comunist și își mărturisea credința în catacombe. În închisorile comuniste și în coloniile de muncă forțată au fost persecutați politic și au fost exterminați cetățeni români de diferite confesiuni: ortodocși, greco-catolici, romano-catolici și reformați. Unii au fost întemnițați din motive strict politice, alții, cum este cazul episcopilor și credincioșilor greco-catolici, au fost persecutați din cauza unui crez și a apartenenței la Biserica Universală, Roma, reședința papei – urmașul Sfântului Petru – fiind dincolo de cortina de fier, într-o lume care, în ciuda imperfecțiunilor

(urmare din pag. 6)

și derapajelor culturale, a păstrat și a respectat sensul libertății. Greco-catolicii au dat o dublă mărturie de credință: mai întâi au apărut valorile creștine și dreptul de a-și practica cultul, chiar și în catacombe, apoi, au mărturisit despre unitate; unitatea credinței și valorile integratoare ale unei singure Biserici a lui Cristos care reunește toate neamurile, permite afirmarea valorilor proprii ca patrimoniu al întregii umanități, promovează solidaritatea și fraternitatea între oameni. Greco-catolicii sunt martiri pentru unitatea Bisericii dar și oameni care au dorit ca România să fie integrată în lumea civilizată. Acesta a fost crezul pe care l-au avut toți cei ce s-au opus sistemului totalitar comunist, și mulți au plătit cu prețul vieții dorința de libertate.

În lanțuri și teroare, oprimați și uneori lipsiți de lumina soarelui, unii, precum Nicolae Steinhardt, au descoperit o altă lumină mai presus de lumea fizică, lumina lui Cristos, alții au ajuns la aceeași lumină mergând pe calea crucii, trecând prin patimă și moarte asemenea divinului Mântuitor, pentru a ajunge în patria cerească, acolo unde așteaptă învierea de obște. Nicolae Steinhardt, cel care evreu fiind a descoperit lumina lui Cristos Mântuitorul, în Jurnalul fericirii se întreba retoric: „Ce înseamnă credința? Încrederea în Domnul deși lumea e rea, în ciuda nedreptății, în pofida josniciei, cu toate că de pretutindeni nu vin decât semnale negative.” Acolo în pușcării, cu toții erau egali și, mai ales erau frați și ”chip” al aceluiași Domn și Dumnezeu. Astfel se explică faptul că Nicolae Steinhardt a fost botezat de Părintele Mina Dobzeu, ortodox, asistat de doi preoți greco-catolici Nicolae Lupea și Părintele Iuliu.

Aceasta este cea mai importantă lecție transmisă de martirii și mărturisitorii români, indiferent de apartenența lor la o Biserică sau alta, toți slujind, conform crezului lor, aceluiași Dumnezeu în Cristos, Domnul nostru, însuflețiți de același Spirit.

Martirii de ieri și de azi sunt cei care consolidează edificiul spiritual al omenirii în perioade de restriște. Ei sunt „ai noștri” și sunt în același timp sunt adevărate valori din patrimoniul întregii umanități. Ei sunt temelia pe care întreaga umanitate se va uni în iubire, solidaritate și credință.

Dar, în fața realității triste din zilele noastre, în fața a ceea ce se întâmplă astăzi în lume, – război în Iraq, în Siria, în Fâșia Gaza, în Nigeria, Sud Sudan, în Ucraina –, a creștinilor uciși zilnic, a comunităților minoritare masacrate și a musulmanilor uciși de cei care se constituie în ”califatul islamic” nu putem să tăcem, trebuie să luăm o poziție pentru apărarea lor. Biserica în totalitatea ei, Comunitatea ”San Egidio” trebuie să se roage neîncetat pentru cei în suferință și să îi ajute spiritual și material. Europa, oamenii politici și societatea civilă trebuie să ia măsurile caracteristice și să trimită în aceste zone ajutoare umanitare respectiv ”soldați pentru pace” care să protejeze pe acești martiri contemporani nouă.

Monseniorul Malvestiti a fost numit Episcop

Maurizio Malvestiti este noul episcop de Lodi. După cum anunță monitorul oficial al Sfântului Scaun, „Sfântul Părinte Papa Francisc a acceptat demisia Mons. Giuseppe Merisi, episcopul diecezei de Lodi (Italia), în conformitate cu can. 401 1 al Codului de Drept Canonic. Totodată, Papa l-a numit episcop de Lodi pe Mons. Maurizio Malvestiti, din clerul diecezei de Bergamo, până în prezent sub-secretar al Congregației pentru Bisericile Orientale.”

Mons. Maurizio Malvestiti s-a născut în Marne, dieceza de Bergamo, pe 25 august 1953. După studiile teologice la Seminarul episcopal din Bergamo, a fost hirotonit preot la 11 iunie 1977. După hirotonire a făcut studii postuniversitare în Teologie, la Roma.

Până în prezent a avut următoarele misiuni: Vicar parohial în Pedrengo; din 1978-1994, educator, profesor și Vice-rector al Seminarului din Bergamo, coadjutor în parohia din Suisio, Vice-rector al comunității liceului seminarial, student la Roma. Din 1994 până în 2009, funcționar, iar mai apoi șef de birou în Congregația pentru Bisericile Orientale, lucrând ca secretar personal a trei Cardinali Prefecți care au condus Congregația. Începând cu anul 2009 este Sub-secretar al aceleiași Congregații, Responsabil al biroului pentru studii și formare, membru al comisiilor bilaterale între Sfântul Scaun și Statele Israel și Palestina, profesor la Institutul Pontifical Oriental și Rectorul al Bisericii San Biagio al armenilor din Roma. Vorbește engleză și franceză.

A fost numit capelan al Sanctității Sale în 1996 și Prelat pe 26 august 2006.

Mons. Maurizio Malvestiti este un bun prieten al Bisericii Române Unite, Greco-Catolice, în mod special al Colegiului Pio Romeno din Roma, fiind în același timp Arhimandrit al Eparhiei de Oradea. Această distincție a primit-o în cadrul Sfintei Liturghii de deschidere a Anului Credinței, din partea PSS Virgil Bercea, episcopul Eparhiei de Oradea, în data de 3 noiembrie 2012.

www.e-communio.ro

Foto:
Mons. Malvestiti
primește demnitatea de
Arhimandrit

„Ultima prezență a unei ființe e chiar absența sa”

Cugetări pentru generația Facebook

Volumul „Marginalii la o absență”, al muzeografului orădean Ioan F. Pop, ar putea deveni, în rândul generației Facebook, un bestseller, datorită abordării fragmentare a scrierii autorului.

Poetul și eseistul Ioan F. Pop a intuit, chiar dacă nu se află la prima tinerețe, având deja 55 de ani împliniți, că scrierile aluvionale, într-o eră în care totul se comprimă și este în continuă mișcare, nu mai au priză la cititorul agresat, din toate unghiurile universului, de informații. Astfel a ales un mod inedit prin care să transmită cititorului neliniștile, preocupările, gândurile și trăirile sale interioare. Cel de-al zecele volum al lui Ioan F. Pop, „Marginalii la o absență”, care a văzut zilele trecute lumina tiparului la Editura Galaxia Gutenberg, este confesiune eseistică, un jurnal în care autorul dezvăluie o parte din latura profundă a sinelui, o culegere de cugetări, „gândite” de-a lungul deceniilor. Volumul este dedicat fiului său Octavian, iar modul direct, dar în același timp elevat, ales pentru a-i transfera acestuia o serie de învățături, este captivant. Cititorul este, la rândul său, un „fiu” al autorului, astfel că toate gândurile lui Ioan F. Pop își găsesc adresabilitatea către fiecare dintre noi. Fără capitole, fără cuprins, fără titluri, doar aliniate, romanul lui Ioan F. Pop se poate citi, de la coadă la capăt, de la mijloc spre început sau de la mijloc spre sfârșitul cărții, nu are importanță. Fragmentarea scrierii face lectura facilă, lăsând loc și pentru câteva momente de meditație. La orice oră, indiferent de pagina la care veți deschide cartea, Ioan F. Pop știe să transmită un mesaj plin de înțeleșuri. De cele mai multe ori, informația este îmbrăcată într-un umor fin, care merge până la cinism. Deschid la pagina 247 și aflu că, de obicei, ideile l-au căutat pe autor, tocmai când nu era acasă. La pagina 46 constat că Ioan F. Pop

nu se poate „înțelege cu proștii” nici când îi vor binele, autorul mărturisind că „răul îl accept senin de oricine, pe când binele îl accept cu suspiciune și cu mari rezerve”. Doctor în filozofie, confruntat cu invidia cea de „zi cu zi”, a colegilor, la pagina 278 Ioan F. Pop dezvăluie o realitate cotidiană: „moartea nu poate fi plagiată. În moarte ne putem lua cu toții doctoratul”. Meditațiile sale sunt profunde și acoperă o largă paletă de idei, de la Divinitate, la libertate, la răul absolut, la iubire, condiția scriitorului etc. Pentru autor viața ne aduce imensa șansă de a ne rata, iar luciditatea este singura nebunie acceptabilă. La Ioan F. Pop, pesimismul și cinismul se amestecă cu cele mai gingașe constatări despre ființa umană: „Omul este singurul animal care oferă flori. Merită să fii om chiar și pentru acest mic gest” – pagina 290. Autorul își încheie meditațiile cu o tristă realitate: „Ultima prezență a unei ființe este chiar absența sa ...”.

Cristina PUȘCAȘ www.zidezi.ro

Lansarea cărții: Pe urmele mele în două lumi: România – SUA

La Biblioteca Județeană „Gheorghe Șincai” din Oradea, a avut astăzi, 11 septembrie, prezentarea cărții doamnei Simona M. Vrăbiescu Klecker, la care a participat un număr mare de persoane, iubitori ai cărților.

Prezentarea volumului II „Pe urmele mele în două lumi: România – SUA” a fost făcută de către scriitorul și publicistul Emil Hurezeanu și de către domnul Ioan Moldovan, director al revistei Familia. Cuvântul de bun venit și al bucuriei prezentării cărții a venit din partea doamnei Ligia Mirișan, director al Bibliotecii, urmat de cuvântul Preasfinției Sale Virgil Bercea.

Cartea este o mărturie a vieții, vorbind despre aventura americană cu descrierea noilor încercări ale libertății doamnei Vrăbiescu Klecker după perioada grea a comunismului din România, domnul Hurezeanu prezentându-o ca și pe „o structură a vieții românești pierdută, dar în curs de refacere”.

La sfârșitul prezentării a avut loc un mic moment artistic susținut de către sopranele Florina Hinsu Mariș, Adina Buboi și baritonul Florin Hinsu Mariș. Doamna Simona M. Vrăbiescu Klecker a studiat la 2 dintre facultățile prestigioase ale Americii, la Columbia University și la New York University, conducând de-a lungul vieții 2 biblioteci mari, a Curții Federale de Comerț Internațional și a Organizației Națiunilor Unite.

Biroul de presă

Silvia PANTIȘ

Sunt acela pe care Tu îl iubești

Isuse, la picioarele Crucii, Te contemlu pe Tine răstignit. Tu, Rege al Cerului și al pământului în toată umilința Ta, dezbrăcat de haine, lăsând să se vadă sfântul trup sfâșiat de loviturile de bice, ești ținut cu cruzime pe cruce. Coroana de spini, pusă în derâdere pe cap, atârna dureros. Fața Ta frumoasă, ce fusese împodobită cu fascinante ochi, care pătrundeau în cele mai ascunse unghere ale sufletului, acum este desfigurată, plină de sânge, sudori, scuiături, noroi. Măinile cu care vindecăi, picioarele care Te purtau la cei care aveau nevoie de Tine, sunt imobilizate pe incredibilul pat al morții. Gura cu care spuneai predici cum nu s-au mai auzit vreodată, s-a dorit a fi redusă la tăcere. Inima Îți este străpunsă, sângele s-a scurs tot, până la ultima picătură.

Tu Isuse, ai făcut numai binele. Ai făcut cunoscut pe Dumnezeu Tatăl, ai învățat pe oameni cum să se roage și ce trebuie să facă pentru a moșteni împărăția veșnică. Ai vindecat suflete și trupuri bolnave. Și-au recăpătat sănătatea numeroși paralizici, leproși, oameni posedăți de spirite rele, surzi, muți, orbi (chiar un orb din naștere). Ai înviat pe fiica lui Iair, la scurt timp după ce a murit și pe fiul unei văduve din Nain când era dus ca sa fie înmormântat.

Ca o încununare a minunilor împlinite de Isus, a fost învierea prietenului Său Lazăr, la patru zile după înmormântare. Deși era un apropiat a Lui Isus, Lazăr în fața oamenilor trecea drept un "oarecare". Însăși apostolul și evanghelistul Ioan se exprimă astfel: "Un oarecare Lazăr din Betania era bolnav. Surorile lui, Marta și Maria, Îi transmit vestea: "Doamne, iată, acela pe care îl iubești este bolnav". Isus pare că nu se grăbește, chiar amână intenționat întâlnirea cu Lazăr și le explică apostolilor "Această boală nu duce la moarte, ci este spre mărirea Lui Dumnezeu, pentru ca prin ea să fie preamărit Fiul Lui Dumnezeu". "Lazăr a murit, iar eu mă bucur că nu am fost acolo, pentru ca voi să credeți, dar hai să mergem la el", le spune lor, după două zile. La mormânt, a adresat cuvinte de mulțumire Tatălui, apoi a strigat: "Lazăre, vino afară". După ce a apărut "mortul" legat la mâini și picioare, spre uimirea tuturor, a spus: "Dezlegați-l și lăsați-l să umble".

Isus s-a purtat generos cu toți oamenii, voia ca totul să rămână ascuns, să nu se dea atenție faptelor sale.

După tot binele ce l-a făcut din compasiune și iubire, a fost categorisit drept "răufăcător".

Iubirea Sa, a depășit orice graniță, necunoscând margini. A acceptat crucea din dorința fierbinte ca fiecare să fim fericiți. Nu a încercat să-și ușureze crucea, nu s-a apărut, deși se confrunta cu un noian de suferințe. A lăsat ca Inima să-I fie rănită, rănită de iubire pentru omenire. Și-a dat viața pentru noi, El izvor al

vieții. Facem parte din rândurile celor privilegiați pentru că a rămas cu noi, oprit de propria iubire. S-a făcut hrana noastră spirituală, minune de umilință, ce poartă pecetea crucii însângerate.

Fără Isus, omul este sărac spiritual, bunurile materiale sunt înșelătoare și fără valoare, pentru cine este legat de ele. Ca și pe Lazăr ne cheamă și pe noi "vino afară". Ne cheamă la lumină, lumină dumnezeiască. Ne dă o poruncă nouă, porunca iubirii "să vă iubiți unul pe altul". Suntem liberi în Cristos. Nu avem de ce să ne temem dacă umblăm în prezența Lui Dumnezeu. "Dezlegați-l și lăsați-l să umble", ne spune fiecăruia, Isus. Dacă avem credință adevărată, avem și iubire. "Iubește și fă ce vrei!", ni se sugerează. Dacă iubim, gândurile, vorbele și faptele noastre se selectează. Binele învinge.

Vindecarea noastră se face, întorcându-ne la picioarele crucii, acolo unde am săvârșit răul, unde l-am răstignit pe Domnul prin păcatele noastre. Nu ajunge să-L compătimim pe El, ci trebuie să facem dovada unui adânc regret și să-L preamărim pe Dumnezeu.

Se poate atinge crucea fără a simți o putere, fără a ne cutremura? Când sfânta Elena a găsit crucea pe Calvar, s-a întâmplat un miracol.

Crucii Tale ne închinăm Cristoase!

La picioarele crucii sunt mulți oameni, reculeși, îngenunchiați. Fiecare pare a purta un dialog cu Isus: *Doamne, Te recunosc ca Dumnezeu, te percep ca și Dumnezeu și mă adresez Ție ca unui Dumnezeu. Regret că Te-am ignorat uneori, Te-am supărat, Te-am rănit și Te-am "împins" la răstignire. Mă simt dureros de responsabil și mă rog pentru iertare. Îți sunt recunoscător pentru toate binefacerile primite. Te simt aproape. Îți percep privirea așintită asupra mea. M-ai observat? Sunt eu... Un oarecare. Sunt acela pe care Tu îl iubești!*

Ioan DĂRĂBĂNEANU

PASTILA CREDINȚEI

(I)

În fiecare duminică și de sărbătoare creștină, noi credincioșii practicanți, auzim, și cei mai mulți, ascultăm Sfânta Evanghelie și cuvântul de învățătură rostit de preot în biserică. Se întâmplă celor care nu numai că percep auditiv aceste cuvinte, dar și „ascultă” înțelesurile învățăturilor, întâlnindu-se cu nebanuite trăiri sufletești clipe de înălțare spirituală ori ademenitoare raționamente creștine. Ne năpădesc, atunci, pe noi, credincioșii ascultători, emoții de tot felul, iar apoi, după minute, ore sau zile, sentimente, judecăți elaborate, populate, de multe ori cu nedumeriri, asentimente, resentimente sau chiar contradicții de raționament. Pentru ca această tulburătoare și minunată stare să aibe loc, este nevoie de o condiție de ordin „neapărat”, care ține de cel care transmite (preotul) și cel care ascultă (credinciosul). Ambele părți trebuie să trăiască cuvintele dincolo de rostire și audiere. Ne întrebăm: e bine să rămânem la extazul sau măcar tremurul emoțional al clipei lansându-ne în aprecieri, mai mult sau mai puțin, empatică de genul: „ce frumoasă predică am ascultat astăzi” sau poate este mai bine ca în perioada imediat următoare (o zi sau o săptămână) să clădim din cărămizile acestor emoții sentimente, judecăți creștine, apropiindu-ne de acea „bucurie cutremurătoare” amintită în Psalmi.

Autorul acestor rânduri mărturisește că a fost de multe ori captivul acestor emoții imediate. Fiind studentul academicianului Emil Pop, ascultam „fără respirație” cursurile Domniei sale, simțind că fotosinteza se întâmpla în propria ființă. De asemenea, după aproape 40 de ani, ascultând predicile PSS Virgil, am trăit emoții asemănătoare, puternice, profunde, deosebite. După un asemenea cuvânt de învățătură am simțit nevoia, lacomă, să transform emoția în sentimente și judecăți. În urma acestor predici susținute de PSS Virgil sau alți preoți a rămas vie memoria lor. Și pentru că așa cum spunea Sf. Augustin, memoria este prezentul lucrurilor trecute am încercat să plămădesc tot felul de stări și trăiri ale credinței, pe care le-am numit „pastile ale credinței”. De ce această denumire? Motivul poate fi acela, că acestea, sunt ca și o tabletă sufletească, menită să revigoreze, să însănătoșească fiziologia creștină a unui credincios. Consultând DEX-ul, mai găsim încă o motivație. Se spune în DEX că pastila poate avea înțelesul unui spațiu în mijlocul unei „intersecții largi, pentru refugiul pietonilor”. Și atunci, putem spune că de multe ori noi, oamenii, ne găsim într-o largă intersecție a credinței noastre și avem nevoie de un spațiu, un loc de unde să fim dirijați, sau să ne dirijăm (orientăm) pe calea cea bună.

De aici și până la a transmite „pastila credinței” cititorilor revistei „Vestitorul” nu a fost decât un pas, ademenitor, cu speranța înfăptuirii aceluia „entuziasm în comunicarea credinței” despre care vorbea Papa Bene-

dict al XVI-lea, când a declarat „Anul credinței”.

Articolele propuse revistei Vestitorul vor fi notate generic „Pastila credinței” cu numerotarea de rigoare, în cifre romane. Conținutul acestor „Pastile” ale credinței vor purta titluri distinctive și vor fi notate cu cifre arabe.

1. „CU CE MĂ VOI PREZENTA ÎN FAȚA TA DOAMNE?”

Cu ocazia săvârșirii unei octave de rugăciuni ecumenice, la Biserica „Sfinții Trei Ierarhi Vasile, Grigore și Ioan” Beiuș, creștinii participanți, aparținând unor confesiuni diferite, au ascultat cuvântul de învățătură susținut de preoții greco-catolici, romano-catolici, ortodocși și reformați. Mai târziu când aceste predici au devenit „prezentul lucrurilor trecute”, am trăit experiența unei amintiri despre o întâmplare petrecută cu ani în urmă. O întâmplare din viața unei persoane pe care am s-o numesc „Unomo” (de la un om - n.n.). respectându-i dorința anonimatului.

Domnul Unomo se găsea în camera de urgență a secției de chirurgie dintr-un spital, unde, tocmai, îl aduse-se pe un vecin, ce suferea de o cangrenă urâtă la un picior. O bătrânică de la țară, curată la suflet și straie, l-a chestionat pe Unomo astfel: „ascultă dumneata, ești frate cu omul ăsta?”. După ce a primit răspunsul negativ, au urmat alte întrebări care încercau să afle gradul de rudenie. Și acestea au avut același răspuns negativ. Ultima întrebare suna cam așa: „da ce treabă ai cu el, de ai atâta grijă de omul ăsta?”. După ce a auzit răspunsul: „sunt vecinul domnului” bătrânica a rostit un verdict, pe cât de neașteptat pe atât de profund: „Dumneata maică vei fi alesul Domnului”. Domnul Unomo s-a simțit, în acele clipe, răsplătit pentru tot ce făcuse bun în viața lui. Poate că domnul Unomo s-a gândit că aceeași răsplată o s-o primească și pentru alte două fapte, făcute cu un an înainte. A salvat de la o vânzare silită, de către o bancă, a aceluiași vecin datornic, umblând cu o listă de subscripție, din casă în casă, pentru a strânge banii necesari plății datoriei bancare. În acea vară domnul Unomo (greco-catolic) și un vecin (reformat) au susținut familia respectivă cu o pâine zilnică.

Cei doi „Unomo” și alți câțiva „Unomo” vecini, au salvat această familie fără să pună în balanță tarele morale din această familie și mai ales fără să se gândească la prezicerea bătrânicii înțelepte și credincioase.

Viitorul din întrebarea „Cu ce voi întâmpina pe Domnul și cu ce voi pleca înaintea Dumnezeului Prea Înalt?” (Michea 6:6) s-a transformat în „prezentul lucrurilor prezente” (Sf. Augustin) devenind contemplare ce poate fi rostită astfel: „cu așa ceva îl întâmpin pe Domnul Meu, astăzi, mâine și în toate zilele vieții mele”.

(va urma)

Instalarea Preasfințitului Mihai Frățilă

În data de 30 August 2014, la Catedrala Greco-Catolică Sfântul Vasile cel Mare din București, a avut loc ceremonia de instalare a Preasfințitului Mihai Frățilă ca Episcop al noii Episcopii Greco-Catolice „Sfântul Vasile cel Mare” de București.

Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie a fost prezidată de Preafericitul Părinte Cardinalul Lucian Mureșan, Arhiepiscop Major al Bisericii Române Unite Greco-Catolice, în prezența Eminenței Sale Cardinalul Leonardo Sandri, Prefectul Congregațiilor Bisericilor Orientale de la Roma.

Conform Codului Canoanelor Bisericilor Orientale și Dreptului Particular al Bisericii Române Unite, în timpul Sfintei Liturghii, Arhiepiscopul Major al Bisericii Române Unite i-a înmănat noului Episcop Eparh toiagul, mantia și mandatul, prin citirea publică a scrisorii de prevedere canonică sub sigiliul Arhiepiscopiei Majore de la Blaj.

La ceremonie au participat, invitați din țară și străinătate, alături de credincioși greco-catolici, atât din București, cât și pelerini din alte județe ale țării.

www.episcopiabucuresti.ro

In memoriam Nicolae Balotă

A fost un eseist, critic și istoric literar, licențiat al Facultății de Litere și Filozofie a Universității din Cluj (1947). La aceeași Universitate a obținut doctoratul în literatură universală și comparată și tot acolo și-a început cariera universitară, care i-a fost frântă în 1948, datorită arestării și condamnării la șapte ani de detenție politică. A fost eliberat în 1964 în urma grațierii generale a tuturor deținuților politici.

Între anii 1969 - 1971 a făcut parte din redacția revistei Familia.

Din 1974 a fost profesor invitat la Universitatea „Wilhelm Maximilian” din Munchen, apoi la Universitatea „Francois Rabelais” din Tours.

În 1990 se înapoiază în țară în calitate de profesor invitat de literatură comparată la Universitățile din Cluj și București.

A publicat o operă amplă și diversă din care reținem câteva titluri: Euphorion, Lupta cu absurdul, Umanități, Introducere în opera lui Philipphide, Arta lectu-

Foto: www.ovidan.ro

rii, Calea, adevărul și viața, Caietul albastru, Literatura franceză de la Villon la zilele noastre.

Nicolae Balotă fost o mare personalitate a culturii românești.

Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Vizita episcopilor romano-catolici și greco-catolici din România la Maria Radna

Miercuri, 3 septembrie 2014, la orele după-amiezii, episcopii catolici de ambele rituri din România, s-au deplasat, s-ar putea spune, într-un pelerinaj personal și într-o vizită cu caracter practic la sanctuarul de la Maria Radna. Sosiți în jurul orei 16.30, episcopii au făcut cunoștință cu complexul monastic, din exterior, și cu șantierul de renovare și restaurare, aflat în plină desfășurare. Excelența Sa Martin Roos le-a vorbit ierarhilor prezenți despre istoria locului, a prezenței franciscane observante la Radna, de bisericile succesiv ridicate pe acest loc și despre mănăstire. Părintele Nikola Lauš, cancelarul Diecezei de Timișoara, le-a vorbit oaspeților despre proiectul de restaurare, despre demersurile pentru câștigarea proiectului de restaurare cu fonduri europene, despre valoarea acestuia și despre lucrările aflate în curs. Părintele Andreas Reinholz, canonic catedral și paroh al locului, le-a urat la rândul său un cald bun venit oaspeților, conducându-i pe toți în bazilica papală. Aici, ierarhii au salutată-o pe Maica Sfântă printr-o rugă cântată, mai precis cu frumoasa antifonă *Salve Regina* intonată spontan de toți cei prezenți. După prezentarea interiorului bazilicii și după răspunsurile oferite la întrebările adresate părintelui paroh, episcopii și preoții pelerini, alături de câțiva credincioși prezenți, s-au rugat împreună rugăciunea vesperelor, încheind cu un scurt moment de rugă prin mijlocirea sf. Fecioare Maria, la intenția Sf. Părinte Papa Francisc, respectiv pentru pace în Ucraina, Palestina, Siria și Irak.

În cadrul prezentării bazilicii, episcopii au putut admira noile cruci pregătite pentru a fi sfințite și așezate pe turnurile locului de pelerinaj. De asemenea, inima marelui cinstitor al Mamei lui Dumnezeu, arhiepiscopul-primat al Ungariei, Alexander Pincipec-Cardinal de Rudnay, a fost scurt timp expusă pentru înalții oaspeți. Decedat în 1831, Alexander Rudnay a fost inițial episcop de Alba Iulia și un mare sprijinitor al sanctuarului de la Radna. Dorința sa, exprimată înaintea morții, a fost ca inima să îi fie așezată în apropierea icoanei miraculoase de la Radna, în biserică, ca semn al venerației sale față de Sfânta Fecioară, dar și față de acest loc de pelerinaj.

La finalul vizitei în bazilică, Excelența Sa Francisco Javier Lozano, nuțiu apostolic, a lăsat în dar locului de pelerinaj un rozariu frumos lucrat, ca semn de cinstire pentru icoana și locul de har de la Radna.

După rugăciunea în comun și clipele de reculegere personală, a vizitării elementelor interesante din bazilică, ierarhii au trecut la vizitarea complexului monastic și a lucrărilor de restaurare efectuate, deja într-o bună măsură. Au fost oferite explicații și din partea domnului Teodor Neamțu, coordonatorul echipei de implementare a proiectului, care a evidențiat, printre altele, diferitele lucrări de întărire a structurii de rezistență a edificiului, însă mai ales faptul că fără acest

proiect, Maria-Radna risca să aibă probleme grave în viitor, în ceea ce privește unele părți ale mănăstirii. Prezența membrilor Conferinței Episcopilor Catolici din România la Radna s-a încheiat la orele 18.15, nu înainte însă de a fi realizată și o fotografie de grup în fața altarului Preacuratei Fecioare Maria.

Claudiu CĂLIN

Întâlnirea profesorilor de religie greco-catolică

La Facultatea de Teologie Greco Catolica din Oradea, a avut astăzi loc întâlnirea profesorilor de religie de pe întreg teritoriul Episcopiei, analizându-se problemele cu care se confruntă profesorii greco catolici în unitățile de învățământ, dar făcându-se și propuneri pentru o mai bună organizare a activităților școlare pentru noul an școlar 2014-2015.

La întâlnire au participat inspectorul general de religie greco catolică: sora Ligia Man, Părintele rector al Seminarului Sfinții Trei Ierarhi: Anton Cioba, părintele Dragoș Alexandru directorul Liceului Iuliu Maniu din Oradea, părinții protopopi alături de profesorii din Oradea și teritoriu.

Biroul de presă

Sărbătoare în Parohia Vintere, județul Bihor

Comunitatea Bisericii Române Unită cu Roma, Greco-Catolică din Vintere a avut duminică, 14 septembrie, mai multe motive de bucurie prin Sărbătoarea Înălțării Sfintei Cruci, aniversarea a 230 de ani de la înființarea Parohiei Vintere, 100 de ani de la nașterea în Vintere a Preasfințitului Iuliu Hirțea, episcop de Oradea, precum și reînființarea după 84 de ani a Reuniunii Mariane.

Cu această ocazie Preasfințitul Virgil Bercea, episcop de Oradea, s-a aflat în mijlocul comunității. Preasfințitul a fost întâmpinat de către primarul comunei Holod, dl Ioan Horga, precum și de consilieri locali, de oficialități locale, județene și parlamentari. Un grup de tineri și copii îmbrăcați în costume populare i-au oferit tradiționala pâine și sare, precum și buchete de flori.

Sfânta Liturghie Arhierească a fost celebrată de către Preasfințitul Virgil Bercea, împreună cu 9 preoți. În cadrul predicii, Preasfinția Sa a făcut o paralelă între dorința evreilor ca Isus să fie ucis, pentru că așa era legea, și dorința autorităților comuniste de a desființa Biserica Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, folosind același argument: aceasta este legea, desigur strâmbă, la vremea respectivă.

După Sfânta Liturghie s-a celebrat un parastas pentru odihna sufletului Preasfințitului Iuliu Hirțea, născut în Vintere, episcop de Oradea în ilegalitate, în perioada 1949-1978. A urmat prezentarea de către pr. dr. Florin Jula, paroh de Vintere, a unor date istorice legate de parohie. În ceea ce privește aniversarea centenarului nașterii Preasfințitului Iuliu Hirțea, a luat cuvântul dl cercetător Silviu Sana, din cadrul Bibliotecii Județene „Gheorghe Șincai” Oradea. S-a făcut o prezentare succintă a datelor și momentelor celor mai semnificative din biografia Preasfințitului Hirțea. Întrucât Preasfințitul Iuliu Hirțea a fost un mare poet, recent publicându-se un volum de poezie, actrița Anca Banda a recitat câteva poezii din opera episcopului, într-o atmosferă de puternică emoție. A urmat reînființarea după 84 de ani a Reuniunii

Mariane din Vintere. Reuniunea Mariană a fost înființată în Vintere în anul 1930, pe data de 9 noiembrie, sub coordonarea părintelui Virgil Muntean. Atunci s-au înscris un număr de 30 de persoane. Acum, la peste 84 de ani de la acel moment, s-au înscris în Reuniunea Mariană un număr de 20 de persoane care și-au consfințit viața Preacuratei Fecioare Maria. Preasfințitul Virgil le-a oferit celor ce s-au înscris câte o diplomă, o medalie miraculoasă cu Fecioara Maria și un rozar. În final a mulțumit organizatorilor, și în special Parohiei Vintere, Asociației Episcop Vasile Aftenie și Consiliului Județean Bihor, reprezentat la manifestare de către vicepreședintele Ioan Mang.

După slujbă, toți participanții au mers în procesiune la noul loc de joacă și terenul de fotbal amenajate pe terenul parohiei pentru tinerii și copiii din sat, acestea fiind sfințite cu această ocazie. Trebuie menționat faptul că terenul de joacă și terenul de fotbal au fost amenajate ca urmare a unui parteneriat între Parohia Vintere și firma Celestica din Oradea. Preasfinția Sa a mulțumit reprezentanților firmei Celestica și firmei Romarketing pentru disponibilitatea de care au dat dovadă, dând un exemplu tuturor că doar printr-o implicare activă se pot îmbunătăți condițiile de trai ale locuitorilor de la sate. Copiii din Vintere meritau un loc de joacă amenajat corespunzător.

<http://www.crisana.ro>

Pelerinaj - Șimleu Silvaniei – Sighetu Marmăției

(22 august – 1 septembrie)

Pelerinaj drag nouă și rodnic de fiecare dată. Un pelerinaj coordonat de către Dumnezeu pas cu pas și, recunoaștem, nu sunt puțini pași; sunt peste 165 de km. Acest drum parcurs pe jos prin ploaie, prin soare, pe munți, pe văi, pe străzi și poteci, cu popasuri în parohiile prin care trecem – unde dormim în șuri pe fân, în corturi sau în casele sătenilor care ne așteaptă cu toată dragostea – ne antrenează curajul, încrederea în propriile persoane și încrederea în Dumnezeu, ne deschide noi drumuri, ne deschide ochii minții și ai sufletului. De ce? E simplu. Învățăm răbdarea, învățăm ascultarea, învățăm simplitatea, dăruirea. În acest pelerinaj avem ocazia de a ne dăruii și de a dăruii colegului de drum un zâmbet, un cuvânt, o îmbrățișare, un pahar cu apă, o rugăciune și nu numai. Acest pelerinaj deschide ochii minții deoarece timp de zece zile aflăm informații și realități de care poate nici nu ne-am întrebat vreodată sau pe care nici nu știm unde să le căutăm. Deschide ochii sufletului deoarece aici învățăm să ne rugăm, învățăm să observăm bogăția din jurul nostru, învățăm să fim simpli și să ne mulțumim cu puțin, avem ocazia de a participa zilnic la Sfintele Liturghii, avem ocazia de a ne face prieteni care-L au în inimă pe Christos, ni se oferă timpul de a-L lăuda și de a-i mulțumi lui Dumnezeu pentru viața noastră, pentru familiile noastre, pentru tot ceea ce ne-a oferit.

Acest pelerinaj de la ȘIMLEU SILVANIEI la SIGHETU MARMAȚIEI este un mare DAR pentru fiecare pelerin și pentru toți aceia care se încredințează rugăciunilor pelerinilor. Scopul principal al acestuia este de a-i cunoaște și de a-i cinsti pe martirii Bisericii Greco-Catolice și Romano-Catolice care au murit sub regimul comunist. Pe lângă episcopii și preoții martiri, facem cunoștință cu alte personalități marcante ale istoriei în general și ale bisericii, în special.

Anul acesta, în cel de-al 15-lea pelerinaj, am meditat la viața, slujirea și jertfa episcopilor Tit Liviu Chinezu, Iuliu Hirte, Fericitul Anton Durcovici precum și la viețile marcante ale lui Simion Bărnuțiu, preot greco-catolic și Corneliu Coposu, credincios al Bisericii Greco-Catolice; am vorbit despre Sfântul Luigi Orione și despre Fericitul Vladimir Ghika – de la toți luând exemplu de credință. Sunt sfinți și oameni care au trăit în sfințenie făcând binele tuturor, ducându-L pe Isus în toate locurile prin care au ajuns: fie în închisori, fie la catedre, fie în partidele politice, oamenilor săraci sau bogați, bolnavilor, copiilor sau adulților. Toată viața lor a fost precum o lumină care i-a inspirat pe cei din jur, o lumină care dăinuie și azi. Faptele lor sunt cele mai puternice exemple de credință și de iubire. Au murit jertfindu-se pentru binele neamului românesc, pentru binele bisericii. Am mai meditat la viața Sfinților Ioan al XXIII-lea și Ioan Paul al II-lea. De asemenea am mai aprofundat identitatea noii Episcopii Greco-Ca-

tolice de București și a primului său păstor, Preasfințitul Mihai Frățilă.

Așa cum este deja obiceiul, în 22 august, la Șimleu Silvaniei s-au întâlnit peste 80 de pelerini de diferite vârste, toți, însă cu suflete tinere, din diferite localități și județe, pentru a străbate un drum a cărui destinație a fost Sighetu Marmăției, Cimitirul săracilor, un loc care pretinde tăcere, un loc sfânt în care se odihnesc episcopii noștri, fără un mormânt anume, fără o cruce anume, alături de alte și alte trupuri chinuite și aruncate în aceeași groapă, după moartea lor în închisoarea din Sighet. O închisoare care azi se numește „Memorial” tocmai pentru a aduce în memoria noastră, a noii generații, tână generație care s-a maturizat în interiorul acelor ziduri. Tinerii de atunci care se bucurau de o farfurie cu terci, tineri torturați, batjocoriți, chinuiți, bătuți pentru că nu acceptau trădarea și minciuna. Pentru toți aceștia, în memoria acestora, noi pelerinii, străbatem pe jos mai bine de 165 km, ne rugăm pentru ei, ne rugăm pentru beatificarea episcopilor, le descoperim viața și încercăm să luăm exemplu renunțând timp de zece zile la televizor, la telefon, la internet și la alte mofturi care ne sunt permise acasă.

În data de 29 august, ne-am bucurat să putem celebra Sfânta Liturghie în Închisoarea din Sighet alături de câțiva foști deținuți, tineri atunci, bătrâni acum, dar care ne-au emoționat prin modestia lor și prin mărturia lor. „Cuvântul este una din cele mai mari creații ale lui Dumnezeu”, după cum spunea d-l profesor Nistor Man, fost deținut. Așa și este deoarece prin cuvânt noi am reușit să-i descoperim. Mulțumim lui Dumnezeu! „S-a pomenit aici de Preasfințitul Ioan Suci de la Blaj. În 1948 a ținut un discurs în care spunea foarte clar ~Iubiți tineri, dragi inimii mele, a sosit ceasul eroismului creștin pe pământ românesc~ și așa a fost. A urmat o perioadă grea, de suferință fizică. Cât s-a suferit nu se va ști niciodată. Știu un singur lucru: că azi ne găsim aici în temniță și îmi amintesc de Sfântul Ioan Gură de Aur - [...] a vorbit de Pavel legat de lanțuri și prins la închisoare [...] lanțul lui

(continuare în pag. 15)

(urmare din pag. 14)

Pavel este cel mai mare dar, mai mare decât darul de a vorbi în limbi, mai mare decât darul de a face orice [...]. Și a intrat lanțul lui Pavel în temniță și pe toți i-a făcut trupul lui Christos și temnița a devenit biserică [...] și temnița a devenit mai luminoasă ca cerul. De ziua tăierii Capului Sfântului Ioan Botezătorul ne întâlnim să asistăm la această frumoasă slujbă și să pomenim că acum 66 de ani [...] au intrat un grup mare de elevi. Un grup mare de elevi care nu credeau în materialism [...], nu credeau în materie superioară spiritului, nu credeau în comunism, nu credeau în ura doctrinară a comunismului, ci credeau în iubire, și credeau în onoare, în demnitate, în sacrificiu, chiar în moarte. [...]”. Alte cuvinte sunt de prisos.

După câteva zile petrecute la Sighetu Marmăției, în data de 30 august, familia pelerinilor s-a bucurat de o zi de reculegere spirituală, de o zi cu un program cultural-istoric în care au parcurs diferitele teme din broșura pelerinului, o zi încheiată printr-o frumoasă Adorație Euharistică - timp în care au avut ocazia de a-și pune ordine în gânduri, în inimi, de a se spovedi, de a se împărtăși la Liturghia care a urmat.

A doua zi, 31 august, după un alt program spiritual și cultural, cu toții am sărbătorit „revelionul bisericii”, trecerea într-un nou an bisericesc. O seară în care ne-am bucurat împreună rugându-ne, cântând, dansând, făcând scenete.

Noul an bisericesc l-am început de bună-dimineată cu o Sfântă Liturghie de mulțumire pentru aceste frumoase zile petrecute împreună, apoi ne-am luat rămas bun unii de la alții, cu lacrimi în ochi, cu zâmbete, cu dorința de a ne revedea cât mai repede posibil și cu promisiunea de a fi mai buni și mai activi în viața bisericii. Am promis să fim pelerini pe tot parcursul anului, nu doar în perioada 22 august – 1 septembrie.

Mulțumim bunului Dumnezeu pentru această frumoasă lecție de viață care se repetă an de an, dar care se reîmprospătează an de an cu noi subiecte, cu noi suflete! Mulțumim organizatorilor, Preasfințitului Virgil Bercea și Episcopiei Greco-Catolice de Oradea, Congregației „Don Orione” din Oradea, pentru tot efortul depus în această nobilă acțiune! Mulțumim tuturor binefăcătorilor noștri, preoților, credincioșilor și autorităților din Șimleu Silvaniei, Bădăcin, Bocșa, Bocșița, Bulgari, Cehu Silvaniei, Ulmeni, Remeți pe Someș, Mireșu-Mare, Lăpușel, Baia Sprie, Hărniciești, Sighet-Șugău și Congregației Surorilor Maicii Domnului din Sighetu Marmăției! De asemenea, mulțumim tuturor susținătorilor, pelerinilor și familiilor lor care au contribuit la împlinirea pelerinajului și de anul acesta!

Isus și Fecioara Maria să trimită binecuvântările lor asupra noastră!

Ana Maria OROS

Vasile Mucenicul. O carte de referință pentru cunoașterea vieții și jertfei lui

Episcopul Vasile Aftenie, greco-catolic, ucis prin tortură în prigoana comunistă pentru credința catolică și Biserica Română Unită, merită o asemenea carte fundamentală. Baza-tă pe numeroase documente inedite, pe date culese de autor în secret sub persecuția comunistă și pe o bogată bibliografie, lucrarea aduce interpretări noi, bine fundamentate și corectează date greșite vehiculate în alte lucrări despre data nașterii, data hirotonirii și data morții Episcopului Vasile Aftenie, despre familia sa ș.a.m.d. Din acest punct de vedere, nici-un cercetător nu o mai poate ignora, după cum nici oamenii Bisericii care se ocupă de **dosarul beatificării** lui.

Moartea lui prin tortură, pentru Cristos și Biserică, este indubitabilă, de aceea își merită un supranume cum e cel din fruntea acestei prezentări: **„Vasile Mucenicul”**. Oricum, în popor, spontan, de zeci de ani e privit ca atare, ca un sfânt, căruia mulți i-au cerut mijlocirea în cererile lor. Lucrarea oferă un șir de cazuri despre care se afirmă că s-au împlinit cererile formulate. Rămâne ca Biserica să se pronunțe și avem convingerea că va fi beatificat.

Pentru familia noastră cartea de față se înscrie în cadrul datoriei morale de a cinsti memoria acestui mare om, socotit ca un fel de membru al Familiei Moisin în Câmpina. Venea cu săptămânile acolo, se simțea ca și acasă, tatăl meu îi dădea răspunsurile cântate la Sfânta Liturghie, mama mea îl invita la masă, o plimba pe sora mea mai mare (care avea câteva luni) în brațe, ce mai, era încă unul din familie! În vremea bombardamentelor cumplite anglo-americane au stat refugiați la Castelul Voila tot împreună. Era un om foarte jovial, apropiat de cei simpli și deosebit de curajos. Acest curaj l-a dovedit și când s-a dezlănțuit persecuția. Mama mea, Maria Moisin, care a dus o viață de virtute eroică în prigoană, spunea despre el: **„Era cu foarte mult curaj, foarte stăpân pe el”**. Tatăl meu, **Pr. Octavian Moisin**, Prelat Papal, care a rezistat 65 de ani în Catacombă, dovedindu-se un eroic mărturisitor al credinței catolice și al Bisericii Române Unite, își amintea: **„Episcopul Vasile Aftenie era foarte hotărât, foarte liniștit, foarte tare în credință”**. Ultima dorință a Episcopului Vasile Aftenie a fost să-l hirotonească preot pe tatăl meu Octavian Moisin.

Ioan MOISIN

Vizită pastorală și liturghie arhierescă la Vășad

Duminică 24 august 2014, Parohia Română Unită cu Roma Greco-Catolică Vășad a avut bucuria și onoarea de a-l primi în mijlocul credincioșilor ei pe PS Dr. Virgil Bercea, Episcopul Oradiei. S-a închis astfel un arc peste timp, în acest an împlinindu-se 71 de ani de la ultima vizită pastorală a unui Episcop greco-catolic în această localitate.

Preasfinția Sa a fost întâmpinat de patru călăreți iar la intrarea în curtea bisericii a fost așteptat cu emoție de către un grup de copii, care i-au oferit flori și de către un sobor de opt preoți și un diacon: pr. protopop Alexandru Duma, pr. protopop Aurel Hendea, pr. protopop Zorel Zima, pr. Gheorghe Bandici, pr. Alexandru Cervid, pr. Silvestru Pogar, pr. Endre Erdodi, pr. Vlad Voicu, paroh de Vășad și diaconul Grațian Guiaș.

În glasul clopotelor și al imnului "Pe stăpânul și Arhierul nostru", interpretat de către corul parohiei greco-catolice "Sfântul Apostol Andrei" din Carei, sub conducerea dirijorului Constantin Cociorva, Preasfinția Sa a pășit în biserică unde îl așteptau cu drag credincioși adunați atât din Vășad, din localitățile învecinate, Curtuișeni, Valea lui Mihai, Pișcolt dar și din Carei, Oradea, Sântandrei. Printre participanți s-a aflat și reprezentantul autorităților locale, primarul comunei Curtuișeni, Nagy Istvan.

În cuvântul său de învățătură PS Virgil a vorbit despre pilda Datornicului Nemilostiv, îndemnând la practicarea iertării aproapelui ca semn al iubirii creștinești. De asemenea le-a amintit văședanilor că sunt

urmași ai Mitropolitului Ioan Vancea, acest fiu deosebit pe care Vășadul l-a dat Bisericii Române Unite cu Roma, cel care a celebrat prima Sfântă Liturghie în limba română în Basilica Sfântul Petru din Roma, îndemnându-i să se ridice la înălțimea acestui puternic exemplu, așa cum au și făcut-o mulți văședani de-a lungul timpului.

La sfârșitul Sfintei Liturghii arhieresti, Preasfinția Sa a dorit să ne rugăm Maicii Sfinte, punându-se în genunchi în fața statuii Fecioarei Maria de la Lourdes, rostind rugăciunea finală din Paraclisul Maicii Domnului. A fost un moment cu o mare încărcătură emoțională, ce a adus lacrimi în ochii multor participanți. A avut apoi loc ungerea cu untdelemn sfințit, fiecare credincios primind în dar un rozar oferit de către Preasfinția Sa.

La ceremonia liturgică au participat aproximativ 250 de credincioși, bucuroși cu toți să fie părtași la această binecuvântată lucrare în via Domnului. Pentru toți cei prezenți, credincioșii parohiei Vășad au pregătit o agapă frățească cu sarmale și cozonaci în curtea bisericii și o altă agapă la un restaurant din Valea lui Mihai.

Pentru a marca această vizită memorabilă istoricul dr. Silviu Sana a alcătuit la cererea pr. paroh o broșură în care a adunat date istorice semnificative referitoare la parohia greco-catolică Vășad.

Mulțumim Domnului pentru bucuria acestei binecuvântate vizite și nădăjduim ca aceasta să fie prima dintr-un lung șir de acum înainte.

Pr. Vlad-Ioan VOICU

Victimele masacrului din 14 septembrie 1940, comemorate la Ip

Parohia Greco-Catolică „Înălțarea Domnului” din Ip, a organizat duminică, 14 septembrie, de sărbătoare a Înălțării Sfintei Cruci, la Monumentului Eroilor, comemorarea martirilor de la Ip și din împrejurimi, uciși în noaptea de 13-14 septembrie 1940.

Astfel, cu începere de la ora 10:00, s-a celebrat Sfânta Liturghie oficiată de pr. Nicolae Bodea – protopop al Șimleului împreună cu preoții din Protopopiatul Șimleu la care a participat un număr considerabil de credincioși. „Aici la Ip cuvântul de ordine trebuie să fie IERTARE. Iertarea este esențială vieții; ea ne eliberează de greșelile trecutului și ne dă speranță pentru viitor. De dragul iertării Isus Cristos a venit pe pământ să moară pentru omenire” a afirmat părintele Nicolae Bodea în cuvântul său de învățătură.

A urmat ceremonia depunerii de coroane și jerbe de flori în cadrul programului organizat de oficialitățile județene și locale la Mormântul Martirilor. Programul a continuat cu o ceremonie religioasă la Monumentul Eroilor, în cadrul căruia parastasul a fost oficiat către reprezentanții Bisericii Greco-Catolice, încheiat cu depunere de coroane și jerbe de flori și cu un

moment oferit de copiii de la Școala Gimnazială din Ip.

La eveniment a fost prezent prefectul județului, Ionel Ciunt, reprezentanți ai tuturor partidelor și alianțelor politice și ai instituțiilor publice din județ, primarii comunelor învecinate și al orașului Șimleu-Silvaniei.

Comemorarea a fost încheiată de solista Veta Biriș, care a interpretat cântece patriotice și defilarea gărzii de onoare.

Pr. Cristian BORZ

Întâlnire inter-eparhială la Blaj

În perioada 16-18 septembrie 2014, Arhieparchia de Alba Iulia și Făgăraș a fost gazda primului modul în vederea redactării planului integrat de dezvoltare. Vor fi patru astfel de module, următoarele în octombrie, noiembrie, respectiv decembrie. Au participat comisii ale tuturor celor șase Eparhii, iar locul de desfășurare a fost Curia Arhiepiscopiei Majore, la lucrări fiind prezent – în anumite momente – și PS Claudiu Pop, Episcopul Curiei. Modulul a fost condus de dr. Willi Kawohl, în limba germană, care a felicitat Biserica Greco-Catolică pentru asumarea acestui proces, într-un fel un proces pilot, urmând să fie apoi implementat în alte Biserici Greco-Catolice, din Ucraina și din alte țări.

Întâlnirile inter-eparhiale începute la Blaj, și care vor continua la mijlocul lunii viitoare la Oradea, apoi în alte sedii eparhiale, au fost precedate de cinci ateliere (workshop-uri) la nivel eparhial, conduse de același expert numit de Renovabis, Asociație germană care a dorit și sprijină acest proces. În cele trei zile de întâlnire, cei aproximativ 25 de preoți și laici participanți la întâlnire au aflat cum trebuie să arate concret planul integrat de dezvoltare, au făcut analize PEST și SWOT, și și-au însușit o parte din cunoștințele tehnice necesare pentru a duce la îndeplinire misiunea încredințată lor de Episcopi. La final au fost stabilite „temele” de făcut pentru următoarea întâlnire. Înainte de despărțire s-a făcut o fotografie în parcul din

fața Catedralei “Sf. Treime”.

Participanții au fost cu toții de acord că întâlnirea a fost una deosebit de fructuoasă prin schimbul de experiențe pastorale din timpul lucrărilor, dar și din pauze sau din momentele de masă. Cele șase Eparhii ale Bisericii Greco-Catolice din România au fiecare particularități specifice, dar s-a văzut că există o unitate nu doar în probleme și provocări ci și în soluții și oportunități. Împărtășirea realităților a fost motiv de îmbogățire pentru toți cei prezenți. Acum comisiile eparhiale pentru redactarea planului integrat s-au întors în Eparhii cu sarcina concretă de a continua munca, sub coordonarea Episcopului și cu colaborarea tuturor persoanelor competente, din cler, din viața consacrată și din laicat.

www.bru.ro

A 3-a aniversare

Fiecare dintre noi, în funcție de momentul și starea în care ne aflăm, percepem scurgerea nisipiului ca fiind mai lentă sau mai rapidă. Acum, întorcem cea de-a treia filă, respectiv, al **treilea an** de la înființarea Centrului Social Maria Rosa, unde zilnic, persoanele aflate în nevoie își deapănă povestea vieții de zi cu zi, relatându-ne momente de cumpănă, de greutate și de singurătate.

Pentru sărmanii care beneficiază de sprijinul Asociației Caritas Eparhial Oradea, timpul este măsurat diferit. Unii consideră timpul ca fiind o infinitate, un timp care trece doar în amăgire, în care datorită nevoii acute de servicii sociale, se regăsesc an de an în baza noastră de date (persoanele a căror vârstă și stare de sănătate nu le permit o implicare activă în societate), și a doua categorie de persoane a căror motivații sunt reduse sau inexistente, dependența de vicii fiind cercul din care nu mai reușesc să iasă.

Dacă în rândurile de mai sus au fost descrise doar acele cazuri care din neputință dar și din indolență nu reușesc să iasă din situația de dificultate, noi suntem alături și de persoane care prețuiesc valoarea zilei, tocmai pentru ca *“mai târziu”* să nu devină *“prea târziu”*, implicându-se activ în formarea deprinderilor de autonomie personală, dând dovadă de perseverență și toleranță la încercările dure ale vieții, prin colaborare eficientă cu asistenții sociali.

La centrul social beneficiarii se simt în siguranță, aici e locul în care sunt ascultați cu răbdare, primesc un sfat și sunt ajutați în a depăși provocările din viața zilnică cu care se confruntă.

Și în cel de-al 3-lea an, personalul și-a continuat munca cu beneficiarii, au trăit alături de aceștia atât momentele de deznădejde dar și de bucurie ale acestora (depășirea dificultăților).

În data de 5 septembrie a.c., **aniversarea** a fost marcată prin schimbarea meniului zilnic, beneficiarii au fost serviți cu pizza pregătită în bucătăria proprie și cu suc. Servirea acestora s-a efectuat de către voluntarii asociației, care prin bunătate, deschidere și prietenie, aduc un aport în crearea unui spațiu plăcut pentru beneficiarii asociației.

În perioada **septembrie 2013 – septembrie 2014**, serviciile oferite au satisfăcut în primul rând nevoile de bază: hrană (prin servirea unei mese calde pe zi), de igienă corporală (prin posibilitatea de efectuare a unui duș și haine curate), de siguranță (control medical la nevoie).

Zilnic, beneficiarii sunt invitați în biroul asistenților sociali, pentru a facilita identificarea nevoilor acestora

precum și mijloacele de satisfacere.

Astfel, un număr de **28 beneficiari** au fost sprijiniți în obținerea actelor de identitate prin însoțirea acestora la Evidența Populației de către asistentul social cu scopul de a reprezenta interesul acestora în fața instituției. În cadrul **serviciului cantina socială**, **109** persoane au beneficiat de servirea mesei calde zilnice. În cadrul **serviciului dușuri sociale**, s-au efectuat un număr total de **1035** dușuri, de către **92** persoane. De asemenea, au fost asigurate de către asociație, resursele financiare necesare pentru depunerea dosarului în vederea obținerii venitului minim garantat realizat (ajutorul social).

Rolul Asociației Caritas Eparhial Oradea este acela de a ajuta persoana aflată într-o situație dificilă să se bucure de aceleași oportunități și resurse de care se bucură toată lumea într-o comunitate și toate acestea prin acordarea unor servicii sociale de specialitate. Dorim să fim pârgăhia care desparte imposibilul de posibil!

Ioana GHERASIM

Hramul Parohiei Gruilung – Nașterea Maicii Domnului

Prima sărbătoare a noului an bisericesc, care a început la 1 septembrie, este „Nașterea Sfintei Maria”, sau „Sânta Maria Mică” cum este cunoscută în popor. Pentru parohia Gruilung din Bihor este o sărbătoare și mai deosebită, deoarece este și hramul bisericii.

La sfârșitul anului 1929 în Eparhia Greco-Catolică de Oradea, la chemarea IPS Frențiu, au venit călugării franciscani, Dominic Neculăș și Ion M. Gârleanu cel care va fi ctitorul bisericii și probabil cel care a ales ca noua biserică să o aibă ca și patroană spirituală pe Maica Domnului. Vechea biserică din lemn care avea hramul Sf. Nicolae a primit interdicție de a mai fi utilizată, fiind în pericol de prăbușire.

După căderea regimului comunist (1989) și recuperarea parohiei în 1992, au trecut câțiva ani până când credincioșii au ajuns să cunoască și să considere sărbătoarea Nașterii Maicii Domnului o sărbătoare care trebuie să fie mai aproape de sufletul lor. Abia după venirea în parohie a preotului Alexandru Ioan Chivari în 1997, s-a purces la reconsiderarea acestei sărbători și ținerea hramului bisericii.

Și în acest an, de altfel ca și în anii precedenți, bucuria sărbătorii nu a fost a unei comunități închise, ci a uneia la care au luat parte și credincioșii aparținând celorlalte culte religioase din sat și din alte localități. Au fost prezenți alături de greco-catolici și credincioși bapțiști, ortodocși, penticostali.

Bucuria sărbătorii este totuși umbrită de efectul pe care l-a cauzat perioada comunistă. Cei 50 de ani de comunism au lăsat o urmă adâncă în formarea spirituală a creștinilor. Dacă la începutul anilor 1900 în localitatea Gruilung erau câteva sute de persoane aparținând în totalitate cultului greco-catolic, acum, după 110 anii, cei 130 de locuitori, conform recensământului din anul 2012, sunt divizați în patru culte. Din acest motiv, învățătura despre Maica Domnului este diferită. Unii au fost educați să o considere pe cea care este Născătoare de Dumnezeu, ca pe o femeie precum toate celelalte, deși simplul fapt că l-a născut pe Isus Cristos o face unică. Pentru alții, zămislirea sa este considerată ca nefiind fără prihană, deși legile chimice ne dovedesc că un vas care a avut un anumit conținut în el, nu va putea fi curățat fără a nu păstra urme din conținutul anterior.

Și totuși, cu toate obiecțiile care sunt sau vor fi, un lucru nu poate fi luat din sufletul omului credincios: speranța. Chiar dacă uneori credința mai trece prin momente de cumpănă (ex: Petru pe apă), speranța în viața veșnică persistă (același Petru: la cine

ne vom duce, Doamne?). Mai avem și speranța în mijlocirea Mariei pe lângă Isus, așa cum a făcut-o și la Nunta din Cana.

Această speranță și credință au trăit-o și cei care au participat la sărbătoarea hramului.

După Liturgia care a fost însuflețită de cântările copiilor, cei prezenți au participat la o agapă deosebită unde mirosurile îmbietoare ale „gulașului la ceaun din carne de porc și de iepure” au creat o atmosferă de sărbătoare cu adevărat fraternă.

Nașterea ta, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, bucurie a vestit la toată lumea că din tine a răsărit Soarele dreptății, Hristos Dumnezeul nostru. Pe tine, Maica îndurării și a mângâierii, te rugăm, cu adâncă umilință a inimii, să stai lângă noi în ceasul cel mai de pe urmă al vieții noastre, ca să ne ajuți și să ne mângâi sufletele în vremea despărțirii de acest trup stricacios și de veacul acesta trecător.

O, Marie, Maică dulce!

Țara-ntreagă îți aduce

Inimi recunoscătoare

Ție, cea mai scumpă floare.

Și noi, Maică Preaiubită,

Îți aducem mulțumită

C-am scăpat de grea urgie

Cu ajutorul tău, Marie

Tu ne-ai scos de la ocară

Și-ai făcut s-avem iar țară

De aceea-Ți cântăm Ție

Scumpa noastră Românie!

(Gheorghe Marina de la Bixad)

Pr. Alexandru CHIVARI

2014/9/7 12:38

Deschiderea anului școlar la Liceul Greco-Catolic Iuliu Maniu

Luni, 15 Septembrie 2014, este „o sărbătoare” după cum spunea și doamna inspector Nan Gabriela, o sărbătoare pentru fiecare dintre noi, aceasta semnificând începerea unui nou an școlar.

Festivitatea de deschidere a anului școlar 2014-2015 a avut loc în curtea Liceului Greco-Catolic Iuliu Maniu și a început cu rugăciunea Te Deum celebrată de Preasfințitul Virgil Bercea, alături de părintele Dragoș Alexandru, noul director al liceului și părinții spirituali Gabriel- Grigore Borzoș și Cristian Tisăliță. Printre urările făcute s-a aflat și cuvântul Preasfințitului Virgil Bercea care a îmbrățișat sufletele celor prezenți, cu căldură și sinceritate. Alături de dânsii a fost și doamna inspector Nan Gabriela care le-a transmis un gând curat atât profesorilor cât și elevilor, urmată de doamna director adjunct Rodica Mureșan care a prezentat pe rând clasele împreună cu diriginții lor.

După festivitate, elevii au pornit însoțiți de educatoare și diriginți, spre clasele care au să îi mai găzduiască și în acest an.

Andrea PLUGARU

Deschiderea anului școlar la Liceul „Don Orione”

Duminică, 14 septembrie 2014, în incinta Liceului „Don Orione” s-a desfășurat Festivitatea de deschidere a noului an școlar, 2014-2015, în prezența conducerii liceului, a Preasfințitului Virgil Bercea, episcop al Eparhiei Greco-Catolice de Oradea, precum și a autorităților locale.

Toamna se numără bobocii, iar educatorii și profesorii Liceului „Don Orione” cresc, pe an ce trece, număratoarea. Într-adevăr, în după-amiaza zilei de 14 septembrie a.c., curtea Liceului „Don Orione” s-a umplut de elevi, boboci și „veterani”, însoțiți de familiarii lor. Ca în fiecare an, conducerea unității de învățământ a ținut să organizeze această festivitate în duminica dinaintea primei zile de școală, în acest an 15 septembrie, tocmai pentru a veni în întâmpinarea părinților care își încep activitățile în dimineața zilei următoare, astfel ei putând să-i însoțească pe copii lor în primele clipe ale

noului început de an școlar.

Sărbătoarea a început printr-un moment de rugăciune, urmat de salutul și binecuvântarea PS Virgil. Salutări și încurajări către elevi și părinți au fost adresate și de către: dl. prefect al județului Bihor, Claudiu Pop, dl. președinte al Consiliului Județean Bihor, Cornel Popa, dl. viceprimar, Ovidiu Mureșan, directorul și managerul Liceului „Don Orione”, Alexandru Stoica, respectiv Martin Peter Miheller. La final a luat cuvântul părintele Mihai Fechetă, preot – călugăr în Congregația Sfântului Luigi Orione, fondatoare și susținătoare a acestui lăcaș de învățământ.

După aceste momente pline de emoții, încurajări și speranțe educatorii, elevii și familiile lor s-au îndreptat către propriile săli de clasă.

Biroul de presă